

Bijlage I Nadere informatie over de beleidskeuzen

Het gaat om de volgende beleidskeuzen :

1.

Wel/niet kiezen om überhaupt een eigen bijdrage voor maatwerkvoorzieningen en algemene voorzieningen te vragen. We verwachten dat de meeste gemeenten die ervoor hebben gekozen om in 2019 een eigen bijdrage dit ook voor 2020 zullen doen. Het Rijk gaat er van uit dat gemeenten een eigen bijdrage vragen en houdt daarmee rekening bij de financiering.

2.

Wel/ niet kiezen om minimabeleid eigen bijdrage te (blijven) voeren, waarbij op basis van een inkomensgrens de bijdrage niet verschuldigd is (loopt via het CAK). De gemeente stelt in haar verordening een inkomensgrens vast voor één of meer van de volgende groepen: AOW gerechtigde meerpersoonshuishoudens, niet AOW gerechtigde éénpersoonshuishoudens en AOW gerechtigde eenpersoonshuishoudens. Tot deze inkomensgrens betalen cliënten geen bijdrage. De gemeente geeft jaarlijks door aan het CAK voor welke groepen en bij welke inkomensgrens er voor het volgende jaar minimabeleid gevoerd wordt. De niet AOW gerechtigde méerpersoonshuishoudens betalen al per 2019 geen bijdrage meer.

3.

Wel/niet kiezen voor een lager abonnementstarief voor alle cliënten van de Wmo dan het landelijk geldende tarief van €19,00 per maand. Dit lagere tarief geldt voor alle voorzieningen die onder het abonnementstarief vallen en dient in de verordening opgenomen te worden.

4.

Wel/ niet kiezen om voor bepaalde maatwerkvoorzieningen en voor bepaalde algemene voorzieningen geen eigen bijdrage te vragen. Deze moet de gemeente in de verordening opnemen.

5.

Een keuze maken voor welke algemene voorzieningen een eigen bijdrage van toepassing is. Vervolgens bepaalt de gemeente bij welke van de algemene voorzieningen waarvoor een bijdrage gevraagd wordt, er sprake is van een duurzame hulpverleningsrelatie. Dit wordt in de verordening opgenomen. Algemene voorzieningen waarbij sprake is van een duurzame hulpverleningsrelatie (denk hierbij aan hulp bij het huishouden en begeleiding) vallen altijd onder het abonnementstarief tenzij de gemeente in de verordening heeft bepaald dat hiervoor geen eigen bijdrage wordt gevraagd (zie keuze 4). Voor algemene voorzieningen die niet onder het abonnementstarief vallen, bepaalt de gemeente in de verordening de hoogte van de bijdrage. In bijlage 6 bij deze brief wordt het begrip duurzame hulpverleningsrelatie verder uitgelegd.

6.

Een keuze maken om het collectief vervoer wel/ niet in de verordening uit te zonderen van het abonnementstarief. Het rijk heeft de mogelijkheid om deze voorziening uit te zonderen via een AMvB mogelijk gemaakt.

Indien een gemeente (een deel van het) collectief vervoer uitzondert van het abonnementstarief, kan een aparte bijdrage per rit worden gevraagd (zoals veel gemeenten op dit moment ook al doen). De wetgever geeft de beleidsmatige overweging mee dat het wenselijk is dat gemeenten onderscheid

maken tussen vervoer met een structureel karakter (zoals naar de dagbesteding) of met een incidenteel karakter (zoals ritten die cliënten zelf maken met bijvoorbeeld een regiotaxi). Voor collectief vervoer met een structureel karakter is het wenselijk dat deze onder het abonnementstarief gebracht wordt of wordt vrijgesteld van een bijdrage. Voor het incidenteel vervoer is het aan de gemeente om de keuze te maken of dit vervoer onder het abonnementstarief gebracht wordt of dat een andere bijdrage gevraagd wordt. Bij collectief vervoer gaat het niet om (mobiliteits-) hulpmiddelen zoals een aangepaste fiets of een scootmobiel.

- a. Indien collectief vervoer een maatwerkvoorziening betreft, dienen gemeenten in hun verordening aan te geven welke bijdrage hiervoor gevraagd wordt. Indien gemeenten hier niets over regelen, valt collectief vervoer automatisch onder het abonnementstarief.
- b. Indien collectief vervoer een algemene voorziening betreft, dienen gemeenten in hun verordening aan te geven welke bijdrage hiervoor gevraagd wordt. Als gemeenten de voorziening onder het abonnementstarief willen brengen, dient dit in de verordening aangegeven te worden.

7.

De gemeente moet bepalen of de contracten met de aanbieders aangepast moeten worden als gevolg van de wijzigingen in het berichtenverkeer. Wellicht dat gemeenten aanbieders gaan verplichten regie-berichten aan te leveren en daar (aanvullende) eisen aan stellen. Aanbieders kunnen per 2020 dus niet meer aanleveren bij het CAK. Mogelijk heeft de overgang van de vier weken periode naar de periode van een maand ook gevolgen voor de contracten.